

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **R. P.**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2024, č. j. OAM-1133-19/ZR-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl (výrok I.) o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce, jako rodinného příslušníka občana ČR podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), a dále (výrok II.) žalobci stanovil podle § 87l odst. 3 ZPC lhůtu k vycestování z území 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
2. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalobce byl od udělení pobytového oprávnění v roce 2008 opakovaně pravomocně odsouzen, a to ve 4 případech úmyslné trestné činnosti. V prvním případě šlo u úmyslné fyzické napadení poškozeného dne 4. 1. 2009, které bylo posouzeno rozsudkem Okresního soudu v Blansku sp. zn. 1 T 158/2009 jako trestný čin ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 trestního zákona, pro který byl žalobce odsouzen k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 200 hodin. V druhém případě byl žalobce dne 26. 9. 2009 ve X hodin kontrolován hlídkou PČR v obci L. a dechovou zkouškou bylo u něj jako řidiče motorového vozidla zjištěno 2,00 promile alkoholu v jeho dechu a opakovanou dechovou zkouškou 2,07 promile alkoholu, za což byl následně odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Blansku sp. zn. 3 T 256/2009 pro spáchání trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1 trestního zákona k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 300 hodin, dále k trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 12 měsíců a k peněžitému trestu ve výši 5000 Kč. V třetím případě dne 5. 6. 2021 v době okolo X hod. kamarád žalobce nerespektoval jako vlastník a provozovatel osobního motorového vozidla ust. § 10 odst. 1 písmeno b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a svěřil řízení motorového vozidla žalobci, který nesplňoval podmínky k řízení vozidel podle § 3 odst. 2 posledně citovaného zákona, a to poté, co nejméně od X hodin téhož dne společně požívali alkoholické nápoje, a poté co bylo žalobci svěřeno řízení svého motorového vozidla, usedl jeho kamarád do vozidla jako spolujezdec a společně pokračovali v jízdě obcí L., dokud nebyli zastaveni hlídkou Policie ČR. Žalobce se následně podrobil orientačnímu vyšetření ke zjištění ovlivnění alkoholem s pozitivním výsledkem 2,57 promile alkoholu v jeho dechu, při opakovaném měření s hodnotou 2,52 promile alkoholu v dechu, na místě s naměřenými hodnotami souhlasil a požití alkoholu před jízdou doznal. V tomto případě byl žalobce odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Blansku ze dne 24. 8. 2021, sp. zn. 1 T 63/2021, pro spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání tří měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 12 měsíců a dále k trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 34 měsíců. Ve čtvrtém případě byl žalobce odsouzen za dva skutky, a sice že 1) dne 22. 3. 2023 v X hodin řídil motorové vozidlo v L. od bytového domu v ulici B. přes ulici K. směrem k základní škole, a 2) v době od 9. 9. 2021 do jara roku 2023 opakovaně řídil své motorové vozidlo z parkoviště před svým domem v ulici B. zejména do svého zaměstnání L. s., s. r. o. a do dalších blíže nezjištěných míst v L. a okolí, ačkoliv věděl, že mu byl rozsudkem Okresního soudu v Blansku ze dne 24. 8. 2021, č. j. 1 T 63/2021–83 (v právní moci dne 9. 9. 2021), uložen mj. trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 34 měsíců (od 9. 9. 2021 do 9. 7. 2024).

Z tohoto důvodu byl žalobce odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Blansku sp. zn. 14 T 160/2023 pro spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku k peněžitému trestu 50 000 Kč a trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel v trvání 36 měsíců. Shora uvedená protiprávní jednání nebyla jediným narušením veřejného pořádku žalobcem na území ČR od doby, kdy mu zde bylo uděleno pobytové oprávnění. Ve výpisu z evidenční karty řidiče má žalobce 6 záznamů o spáchání protiprávního jednání. Kromě již shora uvedených tří případů se žalobce dopustil také tří přestupků, za jejichž spáchání mu byly uloženy správními orgány peněžitě tresty. Od roku 2009 má zaznamenány tři zákazy řízení motorových vozidel, v současné době vykonává poslední z nich až do 9. 7. 2027. Žalobce se tedy dopustil vedle trestné činnosti i přestupkového protiprávního jednání. V uvedeném jednání žalobce, jenž se opakovaně dopouští totožného protiprávního jednání, shledal žalovaný závažné narušení veřejného pořádku a konstatoval, že žalobce od spáchání těchto skutků neodradili ani dříve uložené tresty a sankce.

3. Shora provedený výčet protiprávního jednání žalobce žalovaný vyhodnotil v napadeném rozhodnutí z hlediska závažnosti jednání a konstatoval, že jednání žalobce, jenž opakovaně a dlouhodobě páchá totožnou trestnou činnost a nerespektuje rozsudky soudů a rozhodnutí správních orgánů, je třeba vyhodnotit jako závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) ZPC. Žalobce byl opakovaně pravomocně odsouzen za spáchání úmyslné trestné činnosti, přitom z dřívějších odsouzení a uložených trestů se nepoučil. Nelze vyloučit další jeho recidivní chování do budoucna. Závažnost narušování veřejného pořádku spočívá ve vyšším počtu odsouzení žalobce a značné recidivě jeho chování. Žalobce zcela ignoruje právní předpisy a soudní rozsudky hostitelské země. Dochází-li k opakovanému protiprávnímu jednání žalobce, nesvědčí to o jeho řádném začlenění do společnosti a neposkytuje to ani žádné záruky, že by se žalobce další trestné činnosti již nedopustil. Žalobce opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek, a naplnil tak podmínky uvedené v § 87l odst. 1 písm. a) ZPC pro zrušení trvalého pobytu na území ČR. Uvedené rozhodnutí přispěje k ochraně veřejného pořádku do budoucna.
4. Závažnost jednání žalobce vyhodnotil žalovaný na podkladě odsuzujících trestních rozsudků a současně vycházel i z dalších podkladů shromážděných ve spisovém materiálu. Chování žalobce na základě pravomocných odsouzení pro opakovanou trestnou činnost žalovaný vyhodnotil tak, že představuje aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti, zejména zájmu na dodržování zákonů ČR, zájmu na ochraně veřejného pořádku a ochraně většinové společnosti. Současně žalovaný ověřil, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu nebude mít nepřiměřený dopad do soukromého nebo rodinného života žalobce. Žalobce není držitelem živnostenského oprávnění, a přestože je majitelem nemovitosti, kde je aktuálně přihlášen k pobytu na území ČR, nebudou rozhodnutím dotčena jeho vlastnická práva k nemovitému majetku. Žalobci byl pouze zrušen trvalý pobyt na území ČR, s nímž je spojena řada výhod, a nikoliv vysloven zákaz pobytu na území. Nic mu tedy nebrání, aby si požádal o udělení „nižšího“ pobytového oprávnění, byť už ne tak výhodného, jako je trvalý pobyt. Svůj pobytový status si žalobce ohrozil sám svým jednáním, kdy porušoval právní předpisy i soudní rozhodnutí hostitelské země. Při hodnocení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný potvrdil, že negativní okolnosti, které

v rozhodnutí blíže popsal, převážily nad skutečnostmi svědčícími ve prospěch žalobce. Rozhodnutí žalovaného bylo přiměřené a svým dopadem také v souladu s § 174a ZPC, a to i s ohledem na blíže popsaný veřejný zájem.

5. Povolení k trvalému pobytu na území cizího státu není základním lidským právem, pročez jeho zrušením nemůže dojít k porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Řízení v této věci bylo vedeno z důvodu závažného narušování veřejného pořádku, ochrany většinové společnosti a též možného předcházení zločinnosti. Ve věci byla prokázána existence skutečností, které naplňují podmínku pro zrušení povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) ZPC. Čl. 8 Úmluvy o lidských právech připouští, že správní orgán může do soukromého nebo rodinného života zasáhnout v mezích stanovených zákonem (ZPC a správní řád).
6. Zrušením povolení k pobytu nebyla porušena ani Úmluva o právech dítěte, z níž nevyplývá, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Nejlepší zájem dítěte nelze aplikovat plošně bez dalšího na všechna řízení. V posuzované věci nebyly v tomto směru zjištěny žádné mimořádné a ani zvláště závažné okolnosti. Byl to právě žalobce, kdo nebral ohled na nejlepší zájem svých nezletilých dětí (syn N., narozen X, a dcera K., narozena X, oba státní příslušníci ČR), svým jednáním vědomě ohrozil svůj pobytový status na území ČR a s tím spojenou možnost společného soužití, protože páchal trestnou činnost, za kterou byl odsouzen. Po posouzení věci žalovaný dospěl k závěru, že k nepřiměřenému zásahu do nejlepšího zájmu dětí žalobce nedojde. Děti s ním mohou být v pravidelném kontaktu i poté, co bude žalobci zrušen trvalý pobyt na území ČR. Bude především na žalobci a jeho rodině, jakým způsobem budou společné soužití realizovat.
7. Obligatorní součástí rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu je dle § 87l odst. 3 ZPC udělení výjezdního příkazu cizinci (rodinnému příslušníku občana EU), což žalovaný učinil a žalobci stanovil lhůtu pro vycestování z území 30 dnů. Žalovaný si byl vědom, že v zemi původu žalobce je aktuálně složitá situace, a že v některých oblastech probíhají válečné operace, nicméně uložení povinnosti vycestovat je obligatorní součástí tohoto rozhodnutí a správní orgán nemá možnost úvahy. Nepůjde o rozpor se závazkem non-refoulement, když žalobci není uložena povinnost navrátit se do země původu, nýbrž jen vycestovat z území ČR (aby cizinec v ČR nepobýval neoprávněně). V případě nemožnosti vycestování z území ze závažných důvodů může žalobce požádat o speciální pobytový status (vízum pro strpění, dočasná ochrana).

II. Shrnutí žalobní argumentace

8. Žalobce v podané žalobě uvedl, že v jeho jednání nelze spatřovat ohrožení bezpečnosti státu ani závažné narušení veřejného pořádku, přičemž jeho protiprávní jednání (související s řízením pod vlivem alkoholu, resp. mařením zákazu řízení) nepřeváží nad jeho rodinným a soukromým životem na území ČR.
9. Žalobce se na území ČR zdržuje nepřetržitě od roku 2000. Má zde rodinu, s manželkou se před rokem rozvedl, a dále dvě nezletilé děti, syna N., nar. X, a dceru K., nar. X, kteří jsou občany ČR. S otcem mají pěkný vztah, žalobce se podílí na jejich výchově a výživě, pravidelně s nimi tráví společný čas. Vyjádření matky dětí v rámci šetření odboru sociálních věcí se nezakládalo na pravdě. Byl to důsledek ne zrovna poklidného

rozvodového řízení (rozvod v listopadu 2023). Žalovaný nezkoumal skutkový stav ve prospěch žalobce, spokojil se s tím, co uvedla bývalá manželka žalobce. Rozhodoval bez toho, aby zjistil skutkový stav dostatečným způsobem. Přitom nezletilý syn žalobce je již ve věku, kdy by mohl sám zodpovědět nějaké otázky ohledně vztahu s otcem. Zájem dětí byl ohrožen tím, že žalovaný nezjistil jejich stanovisko nebo stanovisko samotného žalobce. Žalobce má s dětmi dobré vztahy. Rozhodnutím Okresního soudu v Blansku ze dne 24.8.2023, č.j. 0 Nc 64/2023-66, 7 P a Nc 103/2023, byly děti svěřeny do péče matky a otci byla uložena povinnost hradit na ně výživné celkem 11 000 Kč (5 000 na dceru a 6 000 na syna). Žalobce řádně výživné hradí. Děti žijí s matkou v bytě, který byl původně ve vlastnictví žalobce. Žalobce měl problémy s výší výživného kvůli potížím se zády.

10. Přiměřenost dopadů rozhodnutí musí být hodnocena ve vztahu k osobnímu chování žalobce. Odsouzení pro trestný čin neodůvodňuje přijetí opatření. Osobní chování žalobce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze zájmů společnosti. Odůvodnění, které nesouvisí s žalobcem nebo vyjadřuje generální prevenci, není přípustné. Znění § 87l odst. 1 písm. a) ZPC neodpovídá požadavkům pobytové směrnice, konkrétně čl. 27 odst. 2.
11. Žalobce byl v minulosti opakovaně odsouzen, co žalovaný vyhodnotil jako závažné narušení veřejného pořádku s tím, že toto převažuje svým ohrožením společnosti míru dopadů do rodinného a soukromého života žalobce. Pominul však zhodnotit dopady do života nezletilých dětí žalobce a tyto ani nezjišťoval. Zájem nezletilých dětí je pod ochranou Úmluvy o právech dítěte. Žalovaný odkazoval na judikaturu, ale své úvahy neuvedl. Žalovaný neposuzoval nejlepší zájem nezletilých dětí bez toho, aby zjistil skutečný stav věci (poznámka soudu: jde o námitku nesrozumitelnou). Žalobce se dále pustil do obecného výkladu nejlepšího zájmu nezletilého dítěte. K tomu uvedl, že nejlepší zájem dítěte musí být posuzován v kontextu rodinného života rodiny. Jakékoliv oddělení dítěte od rodičů je třeba považovat za krajní řešení. I dítě oddělené od rodičů má právo na udržování osobního vztahu prostřednictvím přímého kontaktu. Žalovaný se zabýval otázkou zájmu nezletilých dětí zcela paušálně, hrozbu narušení rodinného života neposuzoval, protože je rozhodnutí nepřezkoumatelné.
12. Trestnou činnost žalobce je asi možné označit za narušení veřejného pořádku, avšak nikoliv automaticky za závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) ZPC. K trestné činnosti žalobce došlo částečně již v roce 2009, vždy se jednalo o přečiny a žalobci byl ukládán výchovný trest. K poslednímu odsouzení došlo trestním příkazem ze dne 25.9.2023, kdy šlo o maření výkonu trestu zákazu řízení, za což byl žalobci uložen peněžitý trest 50 000 Kč a trest zákazu řízení na dobu 36 měsíců. Od té doby se již ničeho žalobce nedopustil.
13. Žalobce dále citoval z judikatury, konkrétně z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2011, č.j. 3 As 4/2010, podle něhož opatření z důvodu veřejného pořádku musí být provedeny v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založeny výlučně na osobním chování dotyčné osoby, které musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Z provedené citace žalobce dovodil, že NSS a ESLP kladou důraz na závažnost trestné činnosti a aktuálnost hrozby pro veřejný pořádek ze strany cizince,

kdy je třeba zohlednit zejména dobu uplynulou od protiprávního jednání. V případě hodnocení závažnosti trestné činnosti žalobce v posuzované věci, měl žalovaný dovodit, že šlo toliko o přečiny, tedy trestné činy menší společenské nebezpečnosti s méně závažnými tresty. V prvním případě šlo o obecně prospěšné práce, v druhém případě byl ukládán souhrnný trest, tedy předchozí trest byl zrušen a za obě jednání byl uložen souhrnný trest v podobně obecně prospěšných prací, peněžitého trestu ve výši 5 000 Kč a zákazu činnosti – zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců (trest byl zahrazen v roce 2012). Následně se žalobce až do roku 2021 ničeho nedopustil. V roce 2021 řídil pod vlivem alkoholu, za což mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody v délce 3 měsíců na zkušební dobu 12 měsíců a trest zákazu řízení všech motorových vozidel v délce 34 měsíců. Naposledy byl žalobce odsouzen trestním příkazem ze dne 25.9.2023 pro maření výkonu úředního rozhodnutí, když řídil motorové vozidlo i přes uložený trest zákazu řízení předchozím rozsudkem z roku 2021. K trestné činnosti se žalobce doznal a proti trestnímu příkazu ani nebrojil oprávněným prostředkem (k jeho odsouzení došlo na základě svědectví bývalé manželky). Uložen mu byl za to trest peněžitý ve výši 50 000 Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 36 měsíců. Od té doby se žalobce ničeho nedopustil. Na základě výše uvedeného žalobce nesouhlasil s tím, že jeho trestná činnost představuje závažné porušení veřejného pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) ZPC. Podle čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29.4.2004 musí být opatření přijatá z důvodu veřejného pořádku v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení žalobce pro trestný čin neodůvodňuje přijetí opatření. V tomto ohledu žalobce namítal rozpor napadeného rozhodnutí s příslušnou směrnicí. Podle směrnice měl žalovaný zvažovat okolnosti rodinného a soukromého života žalobce a v této souvislosti posoudit přiměřenost rozhodnutí. Žalobce žije na území ČR 25 let, má zde dvě nezletilé děti, s nimiž má pěkný vztah, na území ČR pracuje, má zde zázemí a mnoho přátel. Spáchané trestné činnosti velmi lituje a ničeho podobného se již nedopustí.

14. Rozhodnutí nepřezkoumatelně odkazuje na bezpečnostní situaci na Ukrajině s tím, že žalobce nebude muset opustit území ČR. Žalobce však má záznam v trestním rejstříku a případné udělení dočasné ochrany je jen dočasným pobytovým oprávněním. Na území ČR má dvě nezletilé děti, se kterými chce být v pravidelném osobním kontaktu. Žalobce aktuálně pozbyl oprávnění na území pracovat, což mu znemožňuje do budoucna platit výživné na děti. Na Ukrajinu zpět nemůže vzhledem k probíhajícímu válečnému konfliktu. Otázku přiměřenosti hodnotil žalovaný paušálně, nezabýval se konkrétními dopady do života žalobce a jeho dětí, přičemž nedošlo k posouzení otázky zájmu nezletilých dětí. Žalovaný bagatelizoval dopady hrozící do rodinného a soukromého života žalobce i jeho dětí. Měl zjistit stav věci ve prospěch i neprospěch žalobce. Neobhájil existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.
15. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

16. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nebýt protiprávního jednání žalobce, nebyl by dán důvod pro zrušení jeho povolení k pobytu, a tedy vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce si musel být vědom důsledků svého jednání, a to nejen v rovině trestněprávní, ale i v rovině cizineckého práva. Sám žalobce ohrozil realizaci svého pobytu v ČR, soukromého a rodinného života a též života svých nejbližších rodinných příslušníků. Není možné, aby žalobce páchal trestnou činnost a teprve poté, co má nést následky takového jednání, začal poukazovat na svoji rodinu žijící v ČR, která je dle jeho vyjádření na jeho přítomnosti závislá. Právní řád ČR nezakotvuje právo cizince na pobyt na území ČR. Takové právo mají pouze občané ČR podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.
17. Žalovaný při svém rozhodování postupoval v souladu s právními předpisy a v napadeném rozhodnutí popsal dostatečně své úvahy, jimiž zjištěné skutečnosti hodnotil, a náležitě vysvětlil i s oporou v judikátech, jak ke svým skutkovým a právním závěrům dospěl.
18. K tvrzením žalobce, že na území ČR žije nepřetržitě více jak 20 let a má zde dvě nezletilé děti, na jejichž výchově a výživě se podílí, žalovaný uvedl, že žalobce s nezletilými dětmi nebydlí ve společné domácnosti, s dětmi se nijak nestýká a na jejich výchovu a výživu nepřispívá. To bylo prokázáno šetřením sociálního odboru v místě bydliště nezletilých dětí. Žalobce mohl brojit proti těmto zjištěním, ale ve správním řízení nic nečinil. Pokud i přes poměrně dlouhou dobu, po kterou pobývá v ČR, opakovaně páchal úmyslnou trestnou činnost, musel si být od počátku vědom toho, že důsledky jeho jednání ohrožují nejen realizaci rodinného a soukromého života, ale i jeho pobyt na území s tím, že toto bude mít dopad také na způsob života jeho blízkých. V dalším žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 5 – 6).
19. Pokud žalobce namítal, že si žalovaný neověřil tvrzení matky nezletilých dětí, jejíž tvrzení žalobce označil za nepravdivá, pak žalobce měl tuto námitku uplatnit již v rámci správního řízení, a nikoliv až v rámci podané žaloby. Postup zhojení těchto nedostatků v rámci odvolacího řízení již není možný, protože po novele ZPC odvolání do tohoto typu řízení není přípustné. Správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu žalobce, který nebyl v průběhu správního řízení aktivní a skutková tvrzení uplatnil až v řízení před správními soudy.
20. Žalovaný dále odmítl tvrzení žalobce, že v jeho jednání nelze spatřovat závažné narušení veřejného pořádku s tím, že se nikdy nedopustil žádného protiprávního jednání, které by bylo možno označit za závažné narušení veřejného pořádku. Žalobce byl opakovaně odsouzen za páchání úmyslné trestné činnosti rozsudky soudu, přitom toto nebylo jediným narušením veřejného pořádku od udělení pobytového oprávnění na území ČR. Z výpisu z evidenční karty řidiče vyplynulo, že kromě trestné činnosti se dopustil ve třech případech i přestupkového jednání, za které mu byly uloženy peněžité tresty. Od roku 2009 má evidovány celkem tři zákazy řízení motorových vozidel. Namítané zahlazení uloženého trestu nic nemění na tom, že se žalobce opakovaně dopustil protiprávního jednání. Závažné narušení veřejného pořádku žalovaný spatřoval v tom, že se žalobce opakovaně dopouští totožného protiprávního jednání, a od spáchání ho neodradily ani dříve uložené tresty.

21. K námitce menší společenské nebezpečnosti trestných činů žalovaný uvedl, že se žalobce na území ČR opakovaně dopustil úmyslné trestné činnosti v souvislosti s řízením motorového vozidla, které opakovaně řídil pod vlivem alkoholu. Žalobce se z uložených trestů nepoučil a znovu se dopustil stejného protiprávního jednání. Následně uložený zákaz řízení motorových vozidel také nerespektoval a v roce 2023 opakovaně řídil motorové vozidlo. Podle žalovaného je řízení motorového vozidla pod vlivem návykových látek závažným narušením veřejného pořádku, kdy může takto ovlivněná osoba způsobit dopravní nehodu s fatálními následky. Řízení pod vlivem omamných nebo návykových látek je jedním z nejtěžších protiprávních jednání proti zákonu o provozu na pozemních komunikacích, což nelze vyhodnotit jinak, než jako závažné narušení veřejného pořádku.
22. Žalovaný dále uvedl, že není pravdivé, že by se nevypořádal dostatečně s dopady rozhodnutí do života nezletilých dětí žalobce. Při svém rozhodování se zabýval i nejlepším zájmem nezletilých dětí žalobce, a to především s ohledem na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 950/19. Nejlepší zájem dítěte nelze automaticky plošně použít na všechny řízení. Musí se jednat o zcela ojedinělé skutečnosti, aby se dalo hovořit o tom, že v nejlepším zájmu dítěte je řízení zastavit a pobyt žalobci ponechat. V souvislosti s touto námitkou žalovaný dále odkázal na judikaturní závěry NSS, a také na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se nejlepším zájmem nezletilých dětí zabýval.
23. K námitce nesprávného výkladu aplikované judikatury žalovaný uvedl, že při posuzování závažnosti narušení veřejného pořádku vycházel z rozsudků, kterými byl žalobce v ČR odsouzen (součást správního spisu), a také z dalších skutečností zjištěných v rámci správního řízení k osobě žalobce. Žalovaný konstatoval, že chování žalobce po celou dobu pobytu na území lze vyhodnotit tak, že představuje aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti, konkrétně zájmu na dodržování zákonů ČR, ochraně veřejného pořádku, ochraně většinové společnosti a ochraně života a zdraví osob. V případě žalobce nešlo o jediné odsouzení, nýbrž o vícenásobnou recidivu.
24. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

25. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů a podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
26. Soud nejprve ověřil skutková zjištění a závěry ze správního spisu. Žalobce se skutečně dopustil v průběhu doby, kdy mu bylo na území ČR uděleno pobytové oprávnění, opakovaného protiprávního jednání podobného charakteru. Opakovaně řídil motorové vozidlo v době, kdy byl pod vlivem alkoholu a následně dlouhodobě porušoval soudem uložený zákaz řízení motorových vozidel. Soud pro stručnost

odkazuje na výčet všech protiprávních jednání a pravomocných odsouzení žalobce uvedených v článku I. tohoto rozsudku (Vymezení věci), která odpovídají skutkovým zjištěním v této věci a obsahu správního spisu. Kompletní přehled protiprávního jednání žalobce na území ČR proto již soud nyní nebude opakovat.

27. Podle § 87l odstavec 1 písmeno a) ZPC ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
28. Podle § 87l odstavec 3 ZPC ministerstvo v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavce 1 rodinnému příslušníkovi občana EU, který sám není občanem EU, současně stanoví lhůtu pro vycestování z území.
29. Podle § 174a odstavec 1 ZPC správní orgán zohlední při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
30. Soud se ztotožnil se závěrem správního orgánu v tom, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek ve smyslu § 87l odstavec 1 písmeno a) ZPC tím, že opakovaně a dlouhodobě páchá obdobnou trestnou činnost na území ČR a nerespektuje pravomocné rozsudky soudů a rozhodnutí správních orgánů. Ze správního spisu k tomu vyplynulo, že záhy poté, co na území získal pobytové oprávnění, dopustil se protiprávního jednání - fyzicky napadl jinou osobu a způsobil jí vážná zranění, která si vyžádala lékařské ošetření. V následujících třech případech trestního jednání a odsuzujících pravomocných rozsudků se žalobce dopustil protiprávního jednání v souvislosti s řízením motorového vozidla. Ve dvou případech řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu a v posledním případě řídil motorové vozidlo i přes soudem uložený zákaz řízení, a to opakovaně, po dobu minimálně půl roku. Za posledně uvedené jednání uložil soud žalobci vedle peněžitého trestu zákaz řízení motorových vozidel na dobu tří let. Z výpisu z evidenční karty řidiče vyplývá, že žalobce má šest záznamů o spáchání protiprávního jednání. Tři záznamy souvisí s již shora popsanou trestnou činností a další tři záznamy souvisí s přestupkovým jednáním žalobce, za něž mu byly uloženy správními orgány peněžitě tresty. Od roku 2009 má žalobce zaznamenány celkem tři zákazy řízení motorových vozidel, v současné době má vysloven zákaz řízení motorových vozidel do 9.7. 2027. Z uvedeného je zřejmé, že za dobu svého pobytu na území se žalobce dopustil kromě trestné činnosti také přestupků, o nichž pravomocně rozhodly příslušné správní orgány. Soud ve shodě s žalovaným spatřuje v jednání žalobce závažné narušování veřejného pořádku, a to především proto, že se opakovaně a dlouhodobě dopouští obdobného protiprávního jednání (páchání úmyslné trestné činnosti a přestupků), v podstatě po celou dobu svého pobytu na území a od jejich spáchání ho neodradily ani dříve uložené tresty a sankce. Jak již bylo uvedeno shora, žalobce opakovaně řídil motorové vozidlo v době, kdy byl pod vlivem alkoholu a následně dlouhodobě porušoval soudem uložený zákaz řízení motorových vozidel. Zejména řízení

motorového vozidla pod vlivem návykových látek, tedy ve stavu vylučujícím řádné a bezpečné ovládání motorového vozidla, je zcela nepřijatelným a závažným narušením veřejného pořádku, kdy může tato nedisciplinovaná osoba způsobit dopravní nehodu s často fatálními následky pro jiné účastníky silničního provozu. Vedle způsobení škody, může jiné nevinné osoby vážně zranit nebo dokonce usmrtit. Řízení pod vlivem omamných nebo návykových látek je jedním z nejzávažnějších protiprávních jednání proti zákonu o provozu na pozemních komunikacích. V souvislosti s řízením vozidla žalobce spáchal několik přestupků a opakovaně se dopouštěl úmyslné trestné činnosti, za což byl pravomocně odsouzen. Takové protiprávní jednání narušuje veřejný pořádek, přičemž závažnost narušování veřejného pořádku je do značné míry navýšena právě počtem odsouzení a značnou recidivou žalobcova protiprávního jednání. Ten ignoroval pravomocné rozsudky soudů i právní předpisy hostitelské země. Na změnu jeho chování nemělo vliv ani to, že byl za své protiprávní jednání opakovaně pravomocně odsouzen. Závažné narušování veřejného pořádku lze spatřovat i v tom, že žalobce, ač byl pravomocně odsouzen, páchal novou trestnou činnost. Závažnost narušování veřejného pořádku je právě zintenzivněna počtem útoků na chráněný zájem a též počtem odsouzení žalobce. Opakovaně páchaná úmyslná trestná činnost nesvědčí o řádném začlenění žalobce do společnosti. Jeho jednání nedává do budoucna žádné záruky, že se již další podobné trestné činnosti nedopustí. Vzhledem k opakovaným protiprávním jednáním, kdy je zřejmé, že se žalobce z uložených trestů nepoučil, lze jednoznačně dovodit, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek ve smyslu § 87l odstavec 1 písmeno a) ZPC, pročez naplnil i podmínky pro zrušení jeho trvalého pobytu. Zrušení trvalého pobytu je jen logickým vyústěním jeho jednání, kdy opakovaně nerespektoval pravomocná soudní rozhodnutí a právní předpisy hostitelského státu.

31. Pojem závažné narušení veřejného pořádku není výslovně zákonem vymezen. Veřejný pořádek je stav, kdy nejsou porušovány zákony České republiky. Za závažné narušení veřejného pořádku nelze automaticky považovat každé protiprávní jednání, jenž vede k pravomocnému odsouzení, ale je třeba se zabývat podrobněji spáchanou trestnou činností a protiprávním jednáním účastníka řízení, zejména, zda jím spáchané narušení veřejného pořádku lze považovat za závažné (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010–151). V posuzované věci správní orgán vycházel z trestních rozsudků, kterými byl žalobce odsouzen v České republice, jenž tvoří součást správního spisu, a také z dalších skutečností zjištěných v rámci správního řízení k osobě žalobce. Na základě těchto podkladů bylo vyhodnoceno jednání žalobce tak, že představuje aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti, zejména zájmu na dodržování zákonů České republiky, k ochraně veřejného pořádku a ochraně většinové společnosti. Soud závěrem žalovaného přisvědčil v tom, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek ve smyslu § 87l odstavec 1 písmeno a) ZPC. Chování žalobce totiž musí představovat aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti ve smyslu čl. 27 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, kdy by ještě samo odsouzení pro trestný čin neodůvodňovalo přijetí opatření ke zrušení trvalého pobytu cizince. Jak je z výše provedeného výkladu prokázáno, jednání žalobce představuje aktuální, závažné a především opakované narušování veřejného pořádku.

32. K námitce žalobce, že se nikdy nedopustil protiprávního jednání, které by bylo možno označit za závažné narušení veřejného pořádku, soud ve shodě s žalovaným uvádí, že žalobce byl za dobu svého dosavadního pobytu na území čtyřikrát odsouzen za spáchání úmyslné trestné činnosti. Pravomocnými rozsudky soudů mu byly ukládány nejprve výchovné tresty, později trest odnětí svobody v trvání tří měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 12 měsíců, dále peněžité tresty, a také zákazy řízení všech motorových vozidel (naposledy na dobu tří let do 9. 7. 2027). Žalobcem namítané zahlazení trestů uložených v roce 2009 nic nemění na tom, že se žalobce opakovaně dopustil protiprávního jednání a narušoval veřejný pořádek. Zahlazení trestů se týkalo nejstarší trestné činnosti žalobce, přitom poslední trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v trvání 36 měsíců (pravomocný trestní rozsudek pro spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odstavec 1 písmeno a) tr. zákoníku) bude teprve vykonán dne 9. 7. 2027. Kromě trestné činnosti bylo z výpisu z evidenční karty řidiče zjištěno, že se žalobce dopustil v dalších třech případech ještě přestupkového jednání, za které mu byly uloženy správními orgány peněžité tresty. Od roku 2009 má žalobce evidovány tři zákazy řízení motorových vozidel, přitom poslední z nich v délce 36 měsíců teprve vykonává (do 9. 7. 2027).
33. K žalobcem zpochybňované závažnosti trestné činnosti, s tím, že mělo jít jen o přečiny a činy menší společenské nebezpečnosti, soud uvádí, že se žalobce po dobu svého pobytu na území opakovaně dopustil úmyslné trestné činnosti v souvislosti s řízením motorového vozidla, když ho opakovaně řídil pod vlivem alkoholu. I když od prvního tohoto protiprávního jednání a odsouzení pravomocným rozsudkem uplynula delší doba, je třeba konstatovat, že se žalobce v průběhu svého pobytu na území nijak nepoučil ani z následných odsouzení a uložených trestů a znovu se dopustil stejného protiprávního jednání (v červnu 2021 řídil vozidlo pod vlivem alkoholu s více než 2,5 ‰ alkoholu v těle, což není stopové množství). Ani později soudem uložený trest zákazu řízení všech motorových vozidel žalobce nerespektoval a v průběhu roku 2023 znovu opakovaně řídil motorové vozidlo. Řízení vozidla pod vlivem návykových látek, tedy ve stavu vylučujícím řádné a bezpečné ovládání vozidla, je závažným porušením veřejného pořádku, kdy může takto ovlivněná osoba způsobit dopravní nehodu, většinou s fatálními následky pro jiné účastníky silničního provozu. Jedná se o nejzávažnější protiprávní jednání proti zákonu o provozu na pozemních komunikacích, přitom takové jednání lze zcela jednoznačně vyhodnotit jako závažné narušení veřejného pořádku. NSS v rozsudku ze dne 18. 11. 2022, č. j. 3 Azs 235/2022–27, se vyjadřoval k opakovanému odsouzení za ohrožení pod vlivem návykové látky, přičemž uvedl, že úpravou tohoto činu jako trestného v § 274 tr. zákoníku se chrání život a zdraví lidí a majetek, tj. základní společenské hodnoty a s nimi související práva a oprávněné zájmy. Žalobce naopak zájem na ochraně uvedených hodnot opakovaně narušil úmyslným jednáním. Řízení motorových vozidel pod vlivem takového množství alkoholu znamená výrazné riziko způsobení vážné újmy na životě, zdraví nebo majetku. Z pohledu aplikace § 87l odstavec 1 písmeno a) ZPC je zásadní právě opakování trestné činnosti žalobcem, a tedy opakované narušení veřejného pořádku, což ukazuje na nedostatečnou akceptaci hodnot a pravidel zdejší společnosti, které měl být žalobce trvale součástí.
34. Zrušení povolení k trvalému pobytu je podle § 87l odstavec 1 písmeno a) ZPC možné pouze za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do soukromého

nebo rodinného života. Zde bylo třeba posoudit na jedné straně veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku a na druhé straně soukromý a rodinný život žalobce. Z cizineckého informačního systému, z centrálního registru obyvatel, a také ze soudních rozhodnutí založených ve správním spise bylo zjištěno, že žalobce je rozvedený. Povolení k trvalému pobytu na území ČR získal dne 13. 8. 2008. Na území ČR žije jeho bývalá manželka O. R., státní příslušník ČR, a jejich dvě nezletilé děti, syn N., narozený X, a dcera K., narozená X, oba státní příslušníci ČR. Žalovaný si za účelem prošetření soukromých a rodinných vazeb žalobce vyžádal šetření místně příslušného sociálního orgánu Městského úřadu Boskovice, orgánu sociálněprávní ochrany dětí. Šetření proběhlo dne 21. 2. 2024 v místě bydliště nezletilých dětí žalobce, žijících společně s matkou v X. O výsledku šetření byla sepsána zpráva dne 29. 2. 2024, které je součástí správního spisu. V uvedené zprávě byl popsán byt, v němž matka s nezletilými dětmi bydlí, dále způsob péče o děti ze strany matky, včetně finančních výdajů, dále záliby a kroužky dětí a nakonec i péče otce o děti a způsob placení výživného. Přestože žalobce v žalobě namítal, že se podílí na výživě a výchově svých nezletilých dětí a pravidelně s nimi tráví volný čas, z provedeného šetření orgánu sociálněprávní ochrany dětí naopak vyplynulo, že žalobce s nezletilými dětmi nebydlí ve společné domácnosti, nijak se s nimi nestýká, na Vánoce 2023 se s dětmi neviděl, na víkendy si je nebere, od ledna do února 2023 se s nimi setkal asi třikrát, od ledna 2024, kdy měl hradit výživné ve výši 6000 na syna a 5 000 Kč na dceru, však toto neuhradil, a v únoru 2024 uhradil pouze 2 000 Kč s odůvodněním, že více peněz nemá. Neplacení výživného bude matka dětí řešit právní cestou. Nezletilá dcera bude nosit rovnátka, úhrada za to je předpokládána ve výši 25 000 Kč, matka však nepředpokládá, že otec na úhradu přispěje. Otec se aktuálně na péči o nezletilé děti nepodílí a nejeví o ně zájem. Dle informací z doslechu se otec asi chystá odcestovat do Kanady.

35. Na základě provedených zjištění v posuzované věci nelze považovat rodinné a soukromé vazby za důvod, proč by mohlo dojít zrušením povolení k trvalému pobytu žalobce k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života. Přestože měl žalobce právního zástupce, ve správním řízení se nijak k soukromým a rodinným vazbám nevyjádřil a na shora citované šetření orgánu sociálněprávní ochrany dětí ze dne 21. 2. 2024 v bydlišti nezletilých dětí nijak nereagoval. Je pravdou, že na území má žalobce dvě nezletilé děti, tedy nejbližší rodinné příslušníky. Ovšem z výsledků šetření provedeného orgánem sociálněprávní ochrany dětí vyplývá, že žalobce s bývalou manželkou a nezletilými dětmi nebydlí ve společné domácnosti, o děti neprojevuje zájem, výživné na děti řádně neplatí. V průběhu řízení nebyli zjištěni ani žádní další rodinní příslušníci cizince, kteří by legálně pobývali na území, ostatně žalobce ve správním řízení ani existenci takových osob nedokládal. Z § 174a odstavec 1 ZPC mimo jiné vyplývá, že účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. V posuzované věci lze analogicky použít argumentaci NSS v jeho rozhodnutí ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-38, kde mimo jiné uvedl, že ačkoliv bylo řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele zahájeno z moci úřední, nelze po správních orgánech požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy pátrali po osobách, k nimž by stěžovatel mohl mít vytvořeny blízké vazby (tj. nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života). Je nepochybně na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil a nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu. Za této

situace tedy měl žalobce sám konkretizovat a do spisu doložit zásadní informace, které mohly mít vliv na posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí, což se v posuzované věci nestalo.

36. Pokud žalobce nesouhlasil se sdělením matky nezletilých dětí při sociálním šetření dne 21.2. 2024, měl proti těmto informacím brojit již ve správním řízení, což neučinil. Předkládaný rozsudek OS v Blansku ze dne 24. 8. 2023, č. j. 0 Nc 64/2023-66, 7 P a Nc 103/2023, pouze dokládá svěřeni nezletilých dětí pro dobu do rozvodu i po rozvodu do výchovy matce a stanovení výživného otci, včetně doplacení nedoplatků na výživném. Z rozsudku nevyplývá, zda otec výživné řádně hraď a jak se aktuálně podílí na výchově a péči o obě nezletilé děti. Proto soud neprováděl dokazování tímto rozsudkem, pokládal jej za nadbytečný. K uvedenému soud dodává, že žalobce si musel být vědom již při opakovaném páčání úmyslné trestné činnosti, že důsledky tohoto jednání ohrožují nejen realizaci rodinného a soukromého života, ale také jeho pobyt, jakožto cizince na území České republiky, a mohou mít také dopad na život jeho blízkých. Právní řád ČR nezakotvuje právo cizince na pobyt na území, takové právo mají pouze občané ČR podle čl. 14 odstavec 4 Listiny základních práv a svobod. Realizaci pobytu v ČR a též soukromého a rodinného života si zkomplikoval sám žalobce. Není možné, aby teprve v okamžiku, kdy má žalobce nést následky svého protiprávního jednání, začal poukazovat na svoji rodinu žijící na území s tím, že je dle jeho vyjádření na jeho přítomnosti v ČR závislá. Zrušení trvalého pobytu žalobci nezakazuje jeho kontakt s jakýmkoliv osobami, s nimiž si během svého pobytu na území vytvořil vazby. Do ČR může kdykoliv přicestovat na krátkodobá víza.
37. Porovnáním vazeb žalobce na území ČR a okolností, jež jsou důvodem řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu, lze potvrdit, že za daných okolností je napadené rozhodnutí přiměřeným. Zjištěné rodinné vazby nepředstavují to, že by napadené rozhodnutí nepřiměřeným způsobem zasáhlo do těchto rodinných a soukromých vazeb žalobce. Porovnáním rodinných vazeb žalobce na území ČR a negativních informací o trestné činnosti žalobce lze dospět k závěru, že negativní informace převládají. Rozhodnutí tedy není nepřiměřené ve vztahu k rodinným vazbám žalobce. Je třeba vzít v úvahu, že do eventuálních soukromých a rodinných vazeb na území si žalobce zasáhl sám páčáním opakované trestné činnosti s následným odsouzením trestním soudem. V době páčání protiprávních jednání nebral ohled na svoji rodinu, resp. děti, na ně začal poukazovat teprve nyní v souvislosti s řízením o zrušení jeho trvalého pobytu na území. V důsledku opakovaných protiprávních jednání je obtížné být dobrým vzorem pro děti. K namítanému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce je třeba uvést, že ve správním řízení (ani nyní) nejsou známy žádné mimořádné skutečnosti, z nichž by mohla být dovozována nepřiměřenost vydaného rozhodnutí. Žalovaný prověřoval obchodní rejstřík i živnostenský rejstřík, zjistil, že žalobce nepodniká a není držitelem živnostenského oprávnění. Z katastru nemovitostí vyplynulo, že je majitelem nemovitosti, v níž je aktuálně přihlášen k pobytu na území. Napadeným rozhodnutím nebudou dotčena vlastnická práva žalobce k nemovitému majetku na území. Ani délku pobytu žalobce na území ČR (pobyt od roku 2008) nelze považovat za skutečnost, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí, a to právě s ohledem na opakované závažné narušování veřejného pořádku žalobcem, resp. jeho opakovaná protiprávní jednání a odsouzení v průběhu pobytu na území. Cizinec je povinen po celou dobu pobytu na území dodržovat platné zákony. A pokud tak nečiní, jak tomu bylo v posuzovaném případě, musí počítat s tím, že o výhodný

pobytový titul na území může přijít. Delší pobyt na území nemůže převážet nad negativními důsledky protiprávního jednání žalobce. Zrušení povolení k trvalému pobytu může žalobci přinést těžkosti, avšak jemu muselo být známe již při páčání trestné činnosti, že jedná protizákonně a hrozí mu za to trest. Zrušení povolení k trvalému pobytu je přiměřené okolnostem tohoto případu.

38. V této souvislosti lze poukázat na judikaturu NSS, například rozhodnutí ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016–59, z něž mimo jiné vyplývá, že si cizinec mohl být při páčání úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců. Žije-li cizinec na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že protiprávní jednání může mít za následek ztrátu pobytového oprávnění. Mimo to NSS v rozsudku ještě uvedl, že přiměřenost zásahu do života cizince je třeba odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím větší intenzita porušení veřejného pořádku je, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince. Soud k tomu doplňuje, že opakované páčání trestné činnosti žalobcem, který rezignoval na pravidla platná na území ČR a nebral ohled ani na své nezletilé děti, nesvědčí o jeho řádném začlenění do společnosti.
39. S odkazem na rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, je třeba uvést, že intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince dosahuje jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR, což v posuzované věci nenastává. Také Ústavní soud v usnesení ze dne 13. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1528/17, uvedl, že *„Zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu není srovnatelně přísným zásahem do rodinného a soukromého života stěžovatele jako vyhoštění na dobu neurčitou. Stěžovatel může znovu usilovat o získání jiného pobytového oprávnění na území, byť nelze vyloučit, že bude přihlédnuto k jeho trestní v historii.“* V posuzované věci je třeba vzít v úvahu, že napadeným rozhodnutím dojde jen ke zrušení trvalého pobytu žalobce, přičemž následný zákaz pobytu na území vysloven není. Žalobce si tedy může požádat o udělení pobytového oprávnění „nižšího stupně“, byť již ne tak výhodného, jako je trvalý pobyt. Možný zásah do soukromého nebo rodinného života, na nějž je obecně odkazováno, si žalobce přivodil sám svým úmyslným protizákonným jednáním, za které byl pravomocně opakovaně odsouzen. Sám tedy ohrozil svůj pobytový status. Při posuzování přiměřenosti rozhodnutí, za současného poměrování okolností svědčících ve prospěch žalobce (žádné takové okolnosti neuvedl) a v jeho neprospěch, bylo zjištěno, že negativní okolnosti převažují, a že rozhodnutí je svým dopadem do soukromého a rodinného života žalobce přiměřené, a tedy v souladu s § 174a odstavec 1 ZPC, a to i s ohledem na veřejný zájem, který nad soukromým zájmem žalobce převážil. Opakovaným protiprávním jednáním dal žalobce najevo, že nemá respekt k pravidlům a právním předpisům v ČR. A s ohledem na dosavadní způsob života nelze ani vyloučit možnost opětovného páčání trestné činnosti žalobcem. Není tak ve veřejném zájmu, aby pobytový status ve formě povolení k trvalému pobytu se všemi výhodami z něho plynoucími žalobci zůstal. Je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na jeho území (rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 21. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 462/03). Právo pobývat na území cizího státu není možno kvalifikovat jako základní lidské právo.

40. Zrušením trvalého pobytu žalobce nedojde k porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Z výše provedeného výkladu vyplývá, že nelze dávat na roveň rozhodnutí o vyhoštění (soudní nebo správní) a rozhodnutí o zrušení dlouhodobého pobytového titulu. Rozhodnutí o vyhoštění zakazuje pobyt cizince na území a stanoví i délku, po kterou cizinec nesmí pobývat na území, kdežto rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu pouze cizinci odebírá pobytové oprávnění, přitom však nedochází k zákazu pobytu na území. Pobyt je možný realizovat v jiné formě. Z článku 8 Úmluvy o lidských právech vyplývá, že správní orgán může do soukromého nebo rodinného života zasáhnout v mezích stanovených zákonem (zákon o pobytu cizinců). Dané řízení se vede právě z důvodu závažného narušování veřejného pořádku, ochrany většinové společnosti a z důvodu možného předcházení zločinnosti. Postupováno je přitom v souladu se zákonem. Podle soudu nedošlo k porušení článku 8 Úmluvy o lidských právech.
41. Soud má za to, že zrušením povolení k trvalému pobytu žalobce nebyly porušeny ani příslušné články Úmluvy o právech dítěte. Ačkoliv tato Úmluva v článku 9 odstavec 3 stanoví, že smluvní státy uznávají právo dítěte odděleného od jednoho nebo obou rodičů, udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči, v žádné své části Úmluva nestanoví, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Úmluva naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty.
42. Ve výše uvedené souvislosti se žalovaný rovněž zabýval tzv. nejlepším zájmem nezletilých dětí žalobce, a to s ohledem na nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19. Z tohoto nálezu vyplývá, že v posuzovaném případě musí existovat výjimečné a mimořádné okolnosti, které mohou převážit rozhodnutí ve prospěch žalobce a jeho nezletilého dítěte. Nelze plošně bez dalšího aplikovat nejlepší zájem dítěte na všechna řízení. Nelze ani přisvědčit žalobci v tom, že pokud má v ČR nezletilé děti, nelze mu zrušit jeho pobytové oprávnění. V daném případě nebyly zjištěny žádné mimořádné nebo zvlášť závažné okolnosti, jako byly například uvedeny v citovaném nálezu. Vždy je nutné posoudit, zda zájem dětí převyšuje důvody, pro které se řízení vede. V posuzované věci se trestné činnosti žalobce dopouštěl i přesto, že věděl, že má na území ČR nezletilé děti. Ani tato skutečnost ho neodradila a nebránila mu v páchání trestné činnosti. Aktuálně tedy tato skutečnost nemůže bránit ve zrušení povolení k pobytu. Zdrojem potíží je sám žalobce, který si svou trestnou činností způsobil i další potíže, jež zrušení pobytu přináší. V posuzované věci, nemůže převážit nejlepší zájem dětí nad zrušením povolení k pobytu žalobce, který se na území dopustil úmyslné trestné činnosti, a za její spáchání byl pravomocně odsouzen k řadě trestů. V nejlepším zájmu dítěte je, aby vyrůstalo v harmonické rodině s oběma rodiči. Nicméně pokud se jeden z rodičů dopustí závažného protiprávního jednání, za které je pravomocně odsouzen, pak je možné do tohoto zájmu nezletilého dítěte zasáhnout a jeho nejlepší zájem částečně omezit tím, že nebude dočasně žít ve společné domácnosti s tímto rodičem, který se trestné činnosti dopustil (například je ve výkonu trestu odnětí svobody). NSS také judikoval (rozhodnutí ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019–31) ve shodě s ESLP, že nejlepší zájem dítěte není tzv. trumfovou kartou, která v řízení přebije vše ostatní. Byl to právě žalobce, který nebral ohled na nejlepší zájem nezletilých dětí a svým jednáním vědomě ohrozil svůj pobytový status na území ČR a s tím spojenou i možnost společného soužití. Nejlepší zájem nezletilých

dětí obecně tedy nelze stavět nade vše v posuzovaném řízení s tím, že zrušení povolení k pobytu žalobce by bylo v rozporu s tímto nejlepším zájmem dětí.

43. I s odkazem na argumentaci NSS v jeho rozsudku ze dne 29. 12. 2022, sp. zn. 2 Azs 230/2021, soud uvádí, že není myslitelné, aby byla v případech závažného narušování veřejného pořádku státu odňata možnost na to reagovat zrušením trvalého pobytu účastníka řízení jen proto, že na území ČR založil rodinu. Stát by tak ztratil možnost regulovat prostředky cizineckého práva pobyt cizinců na svém území v případech, kdy by tito cizinci závažně narušovali veřejný pořádek. V posuzované věci nemůže skutečnost, že žalobce má na území ČR nezletilé děti, převážit nad závažným porušením veřejného pořádku, kterého se žalobce svou trestnou činností dopustil. Nebyly shledány ani žádné zvláštní důvody, které by mohly mimořádně vést k tomu, že by byl shledán zásah do soukromého a rodinného života žalobce nepřiměřeným. V daném případě lze zopakovat, že do nejlepšího zájmu svých dětí zasáhl již sám žalobce svojí trestnou činností s následným odsouzením k pravomocným trestům. Fakticky však žalobce a jeho rodinní příslušníci nejsou zbaveni zcela možnosti realizovat společný rodinný život. K nepřiměřenému zásahu do nejlepších zájmů nezletilých dětí nedojde, neboť děti žalobce mohou být v pravidelném kontaktu s otcem i poté, co mu bude zrušen trvalý pobyt na území, protože mu nebyl vysloven zákaz pobytu na území. Je tak pouze na žalobci a jeho rodině, jakým způsobem budou společné soužití a kontakty realizovat. Uvedených následků si musel být žalobce při páchaní trestné činnosti vědom, nicméně ohledy na svoje nezletilé děti nebral.
44. Žalobce v žalobě vytýkal žalovanému, že nezkoumal skutkový stav ve prospěch žalobce a nevyslechl jeho staršího syna N. Soud k tomu uvádí, že žalobce v celém průběhu správního řízení nedokládal žádné skutečnosti svědčící v jeho prospěch, ačkoliv měl povinnost v řízení poskytnout veškeré relevantní informace (§ 174a odstavec 1 ZPC). Přitom byl zastoupen právním zástupcem, jenž byl také nahlížet do správního spisu za účelem seznámení se s podklady, avšak žádné vyjádření k věci (sdělení skutečností ve prospěch žalobce) žalobce ani jeho zástupce v řízení nepodal. Pokud jde o výslech patnáctiletého syna žalobce, není zřejmé, co přesně by mělo být mimo traumatizujícího zážitku tímto zjištěno. Syn by jistě potvrdil, že má svého otce rád, a že se s ním chce stýkat. To tvrdil i žalobce v žalobě a je to zcela přirozené. Nicméně otázky týkající se řádného a včasného placení výživného (výživné je hrazeno k rukám matky dětí) a skutečného podílu na výchově a péči o obě děti by nezletilý syn objektivně nemohl zodpovědět. Ostatně ani žalobce se k tomu po celou dobu řízení nijak nevyjádřil.
45. Vzhledem k výše uvedenému soud považuje opatření přijaté z důvodu veřejného pořádku za souladné se zásadou přiměřenosti, když jednání žalobce představuje aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti, konkrétně zájmu na dodržování zákonů ČR, ochraně veřejného pořádku, ochraně většinové společnosti a ochraně života a zdraví osob (soulad s čl. 27 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). V případě žalobce nejde o jediné pravomocné odsouzení, nýbrž o vícenásobnou recidivu, pročež jeho chování představuje aktuální, závažné a hlavně opakované narušování veřejného pořádku, když jeho protiprávní jednání ohrožuje život a zdraví ostatních osob žijících na území ČR.
46. Obligatorní součástí rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je uložení povinnosti cizinci vycestovat ve stanovené lhůtě podle § 87l odstavec 3 ZPC.

Žalovaný v souladu s tímto ustanovením postupoval a žalobci stanovil lhůtu k vycestování z území. Současně poukázal na to, že si je vědom komplikované situace v zemi původu žalobce, když v některých oblastech Ukrajiny probíhají válečné operace. K tomu uvedl, že povinnost vycestovat není v rozporu se závazkem non – refoulement, neboť neukládá žalobci povinnost navrátit se do země původu, nýbrž jen vycestovat z území ČR. Ochrana před újmou hrozící občanům Ukrajiny v zemi jejich původu je poskytována jinými právními instituty. Pokud by žalobce prokázal, že jeho vycestování je z opodstatněných důvodů nemožné, může požádat o speciální pobytový status, například o dočasnou ochranu nebo o víza za účelem strpění. České správní orgány dosud nečiní žádné kroky k tomu, aby občany Ukrajiny navracely do země jejich původu, a spíše využívají takových pobytových mechanismů, které mohou zajistit jejich bezpečnost a setrvání na území ČR (bez ohledu na pobytový status).

V. Závěr a náklady řízení

47. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
48. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak, jakožto úspěšnému účastníku řízení, právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 6. ledna 2025

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně